

“Ο αναστημένος Χριστός είναι ο πρώτος καρπός της αναστάσεως”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δράμας](#)

“Η αληθινή ζωή του ανθρώπου αρχίζει με την πίστη του στον Χριστό, με την οποία παραδίδει στον Κύριο ολόκληρη την ύπαρξή του εξ όλης της καρδιάς του και εξ όλης της διανοίας του. Ο Κύριος την αυτοπροσφερόμενη ύπαρξη την παραλαμβάνει, την αγιάζει, την μεταμορφώνει, την θεώνει. Οι ενέργειες της θείας χάριτος εμποτίζουν τον άνθρωπο δίνοντάς του την αίσθηση της αιωνιότητας. Όσο περισσότερη αγιότητα διαθέτει ο άνθρωπος, τόσο μεγαλύτερη αίσθηση αθανασίας απολαμβάνει” σημειώνει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δράμας κ. Παύλος στην Πασχάλια Ποιμαντορική Εγκύκλιο που απέστειλε στον κλήρο και το λαό της Ι.Μ. Δράμας.

Διαβάστε αναλυτικά:

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, Χριστός Ἄνεστη !

Πάσχα ! Διάβαση ἀπό τό σκοτάδι στό φῶς. Ἀνάβαση ἀπό τή γῆ στούς οὐρανούς. Μετάβαση ἀπό τόν θάνατο στήν ζωή. Ἀνάκληση τῶν ἐξορίστων ἀπό τήν Ἑδέμ. Ἐλευθερία τῶν αἰχμαλώτων ἀπό τήν φθορά. Πάσχα, ὁ πασχάλιος Ἄμνος ὁ “θανάτω θάνατον πατήσας”, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ σημαίνει ἀνάσταση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν ἁμαρτία. Γι' αὐτό καί ψάλλουμε «χθές συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι». Ὅσοι βαπτισθήκαμε εἰς Χριστόν, βαπτισθήκαμε στόν θάνατό του. Συνθανατωθήκαμε καί συνενταφιασθήκαμε μαζί του κατά τό βάπτισμά μας, ὥστε ὅπως ὁ Χριστός μέ τή δόξα τοῦ Πατέρα του ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, νά ζήσουμε κι ἐμεῖς μαζί του καινούργια ζωή. Ὁ Χριστός πέθανε, γιά νά μᾶς ἐξαγοράσει ἀπό τήν ἁμαρτία. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος μᾶς ἐξηγεῖ ὅτι ὑπάρχουν δύο νεκρώσεις γιά τόν πιστό. Ἡ μία γίνεται κατά τή βάπτισή μας καί εἶναι δῶρο τοῦ Χριστοῦ, γιατί θάπτονται τά προηγούμενα ἁμαρτήματά μας. Ὁ ἄγωνας, ὅμως, μετά τό βάπτισμα νά παραμείνουμε νεκροί ὡς πρός τήν ἁμαρτία εἶναι ἔργο δικό μας τό ὁποῖο συντρέχει ἢ θεία χάρη καί οἱ Ἅγιοι.

Ἀφοῦ, λοιπόν, φυτευθήκαμε μαζί του στό ὁμοίωμα τοῦ θανάτου του, στό βάπτισμα, εἶναι βέβαιο ὅτι θά συμβλαστήσουμε καί στήν ἀνάστασή του.

Ὁ Χριστός πέθανε ἅπαξ, γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ὁ θάνατός του γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἔχει παντοτινή ἰσχύ. Σώζει ὅλους τούς ἀνθρώπους. Στό ἐρώτημα τώρα, ἂν οἱ ἄνθρωποι μετά τόν θάνατο τοῦ Χριστοῦ δέν πεθαίνουν, ἢ ἀπάντηση εἶναι ὅτι πεθαίνουν, ἀλλά δέν μένουν στόν θάνατο. Γι' αὐτό, δέν εἶναι αὐτός θάνατος. Πραγματικός θάνατος εἶναι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος πού πεθαίνει δέν μπορεῖ νά ἐπανέλθει στή ζωή. Ἐφόσον μετά τόν θάνατό του θά ζήσει πάλι, αὐτό δέν εἶναι θάνατος ἀλλά κοίμησι.

Γι' αὐτό, λοιπόν, ὁ Χριστός πέθανε, γιά νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τήν κατοχή τοῦ θανάτου. Μετά τήν ἀνάστασή του, ὅμως, δέν πεθαίνει πλέον. Τό ἀναστημένο σῶμα του εἶναι ἄφθαρτο καί ἀθάνατο. Ὁ θάνατος δέν μπορεῖ νά τό νεκρώσει γιά δεύτερη φορά. Τώρα τά πράγματα ἄλλαξαν καί ὁ ἀναστημένος Χριστός κυριαρχεῖ στό θάνατο. Ἡ αἰώνια ζωή τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐγγύηση τῆς δικῆς μας συμμετοχῆς στήν αἰωνιότητα. Ὁ Χριστός πρόσφερε τόν ἑαυτό του θυσία γιά τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά δέν πίστευσαν ὅλοι καί δέν πιστεύουν. Πέθανε γιά τήν σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά δέν θέλησαν ὅλοι ἢ δέν θέλουν νά σωθοῦν. Γι' αὐτό κατά τή δευτέρα παρουσία του θά ἐμφανισθεῖ μέ δύναμη καί δόξα πολλή, γιά νά σώσει αὐτούς πού τόν περιμένουν.

Γι' αὐτό οἱ πιστοί ἐορτάζουμε τό Πάσχα μέ χαρά καί ἀγαλλίαση. Διότι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος γιά μᾶς. Μᾶς ἀπάλλαξε ἀπό τόν θάνατο. Μᾶς κάλεσε σέ βασιλεία. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό θεμέλιο καί ἡ πηγή κάθε ἀναστάσεως.

Ὁ ἀναστημένος Χριστός εἶναι ὁ πρῶτος καρπός τῆς ἀναστάσεως. «Νυνί δέ Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α΄ Κορ.

15,20). Οί πύλες τοῦ Ἄδη ἀνοιξαν καί ὁ θάνατος κείτεται τώρα πτώμα ἀπαίσιο.

Ὁ Χριστός ὡς Υἱός τῆς Παρθένου εἶναι πρωτότοκος καί μονογενής. Μέ τήν Ἀνάστασή του, ὅμως, ὡς νέος Ἀδάμ εἶναι μέν πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀλλά ὄχι καί μονογενής, διότι θά ἀκολουθήσει ἡ κοινή ἀνάσταση ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀνάσταση εἶναι πλέον νόμος τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Θά εἶναι γεγονός πανανθρώπινο. Ὁ Χριστός στρατοπέδευσε στό βασίλειο τοῦ θανάτου αἰφνιδιάζοντας τόν ἐχθρό. Παραδόθηκε γιά λίγο στά χέρια του, ὅμως ὁ θάνατος δέν μπόρεσε νά τόν κυριεύσει. Γιατί «θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. 6,9). Ἔτσι ὁ Χριστός τόν ἐνέπαιξε, καί ὁ Ἄδης «στένων βοᾶ» (μόλις τό ἀντιλήφθηκε, στέναξε).

Πρὶν ἀπό τήν ἔλευση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ στόν κόσμο, οἱ ἄνθρωποι γνώριζαν μόνο τόν θάνατο. Ἡ γῆ ἦταν μία ἀπέραντη φυλακή τοῦ θανάτου καί οἱ ἄνθρωποι δέσμοί του. Μέ τήν ἔλευση τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ φανερώθηκε ἡ «ζωή» στους ἀπελπισμένους δούλους τοῦ θανάτου. Αὐτήν τήν αἰώνιο ζωή γνώρισαν οἱ ἄνθρωποι στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό ἦρθε ὁ Χριστός στόν κόσμο, γιά νά ζήσουμε δι' Αὐτοῦ (Α' Ἰωάν. 4,9). Ἡ μόνη ἀληθινή ζωή εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ζωή, ἐπειδή εἶναι αἰώνια καί ξεπερνᾷ τόν θάνατο. Ἄλλωστε πῶς εἶναι δυνατόν νά ὀνομάζουμε ζωή αὐτήν πού εἶναι μολυσμένη μέ τόν θάνατο καί τελειώνει στόν θάνατο; Ὅταν τό μέλι ἀναμειχθεῖ μέ δηλητήριο δέν εἶναι πλέον μέλι, γιατί μεταβάλλεται σέ δηλητήριο, ἔτσι καί ἡ ζωή πού καταλήγει στόν θάνατο δέν εἶναι πλέον ζωή. Ἡ ἀληθινή ζωή ἀρχίζει ἀκριβῶς ἀπό τήν Ἀνάσταση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Χωρίς τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἡ ζωή εἶναι ἓνα ἀργό ψυχομαχητό πού ἀναπόφευκτα καταλήγει στόν θάνατο. Ὅπως μέσα στήν ἁμαρτία βρίσκεται ὁ θάνατος, ἔτσι καί μέσα στήν ἀγιότητα βρίσκεται ἡ ἀθανασία. Μόνον διά τῆς πίστεως στόν Ἀναστάντα Χριστό ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἐπιτύχει τήν μετάβαση ἀπό τόν θάνατο στήν ἀθανασία.

Ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ δέν ἔχει ὅρια. Γιά νά ἀποκτήσουμε οἱ ἄνθρωποι τήν αἰώνια ζωή, μάς ζητᾷ ἓνα καί μόνο πράγμα. Πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό. «Οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν Μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωήν αἰώνιον» (Ἰωάν. 3,16).

Ἡ ἀληθινὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀρχίζει μὲ τὴν πίστη του στὸν Χριστό, μὲ τὴν ὁποία παραδίδει στὸν Κύριο ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξή του ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας του. Ὁ Κύριος τὴν αὐτοπροσφερόμενη ὑπαρξη τὴν παραλαμβάνει, τὴν ἀγιάζει, τὴν μεταμορφώνει, τὴν θεώνει. Οἱ ἐνέργειες τῆς θείας χάριτος ἐμποτίζουν τὸν ἄνθρωπο δίνοντάς του τὴν αἴσθησι τῆς αἰωνιότητος. Ὅσο περισσότερη ἀγιότητα διαθέτει ὁ ἄνθρωπος, τόσο μεγαλύτερη αἴσθησι ἀθανασίας ἀπολαμβάνει.

Κάθε ἄνθρωπος πού βαπτίσθηκε, πέθανε γιὰ τὴν ἁμαρτία. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς ὁ πεθαμένος ἔχει ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὸ νὰ ἁμαρτάνει, ἀφοῦ εἶναι νεκρός, ἔτσι καὶ αὐτός πού βαπτίσθηκε. Ἄν συνειδητὰ ζεῖ ὁ πιστός τὴν δωρεὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, ἀγωνίζεται νὰ μὴν ἁμαρτάνει. Ἐπειδὴ, ὅμως, αὐτό ὡς κατόρθωμα εἶναι τῶν τελείων, πρέπει ὁ πιστός νὰ ζεῖ ἐν μετανοίᾳ. Ὅπως ἡ ἐργασία τῆς ἁμαρτίας εἶναι γιὰ τὴν περίοδο αὐτῆς τῆς βιοτῆς, τὸ ἴδιο καὶ ἡ μετάνοια. «Ἴδού καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδού νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (Β΄ Κορ. 6,2). Στὴν ἄλλη ζωὴ ὑπάρχει μεταμέλεια γιὰ τίς ἁμαρτίες μας, ὄχι ὅμως μετάνοια εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν αἰώνιον.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς λέγει: «Ὅταν μεταβεῖς στὴν ἄλλη ζωὴ, κανένα ἀπὸ αὐτὰ πού πρέπει νὰ κάνεις δέν μπορεῖς νὰ κάνεις. Διότι ἔλαβες τόσο μεγάλη προθεσμία. Καὶ ὅμως οὔτε τὸν ἑαυτό σου οὔτε ἄλλον ὠφέλησες. Πῶς, λοιπόν, τότε, ὅταν βρεθεῖς στὰ χέρια τοῦ δικαστῆ, θὰ μπορέσεις νὰ ἐπιτύχεις αὐτὴν τὴν χάρι ;».

Ἀγαπητοί μου,

Στὸ κέντρο τῆς πίστεώς μας βρίσκεται τὸ γεγονός τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ δόγμα περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. «Ἐάν οἱ νεκροὶ δέν ἀνασταίνονται, οὔτε ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε. Καὶ ἂν ὁ Χριστὸς δέν ἀναστήθηκε, ματαία εἶναι ἡ πίστι σας», λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Α΄ Κορ. 15,16-17).

Ἄς ἐγκολπωθοῦμε τὴν πίστη στὴν Ἀνάστασι, ὥστε μὲ δύναμη καὶ ἐλπίδα νὰ σηκώνουμε τὰ λυπηρὰ τῆς ζωῆς, ἀποφεύγοντας τὴν ἁμαρτία, προσδοκώντας τὴν κοινὴ ἀνάστασι καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. ΑΜΗΝ.

Μετά τῶν Πασχαλίων Πατρικῶν ἡμῶν εὐχῶν

διάπυρος πρὸς τὸν Ἀναστάντα Κύριον

εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ο ΔΡΑΜΑΣ Π Α Υ Λ Ο Σ